

Cops de porta

Pere Martí

"Aquell dia, camí de l'hotel Bellaterra on estava reunit el Consell Nacional de CDC, Roca portava preparats dos discursos, el de l'adéu definitiu i el del retorn sense gaire convenciment. Va fer el segon."

La porta ha quedat entreoberta. Roca ha marxat, però Pujol ha volgut deixar clar que la porta no s'ha tancat del tot. No és nou. Entre Pujol i Roca hi ha una història d'amors i desamors, passions i odis, fidelitat i gelosia, tot alhora i tot barrejat, que fa més de vint anys que dura. Per això, ni en els pitjors moments, es tanquen la porta definitivament. Hi ha hagut cops de porta, però la porta no ha quedat mai tancada per sempre. I menys encara bruscament, malgrat que de vegades el corrent d'aire ha adquirit velocitats de tramuntana empordanesa.

El primer cop de porta va repicar el 1979, quan Roca aspirava a ser candidat a l'alcaldia de Barcelona a les primeres eleccions municipals. Se li va creuar pel mig un dels seus eters rivals, Ramon Trias Fargas. Pujol, abans de tancar la porta a cap dels dos, va optar per un tercer com a candidat, l'oblidat Xavier Millet. La porta va tornar a sonar dos anys després, en arribar el sisè congrés de CDC. Roca, candidat a secretari general va retirar la seva candidatura en veure que li havia sortit un rival a les files del pujolisme històric, Joan Seguí. Roca va demanar a Pujol que l'obligués a retirar-se, però no ho va fer. Aleshores Roca va renunciar a la secretaria. Jordi Pujol, enlloc de substituir-lo, va deixar la plaça de secretari general vacant. No va tancar la porta, la va deixar entreoberta. Dos anys

després, Roca va tornar. La tercera vegada que la porta va repicar, i aquest cop amb intensitat, va ser el 1992. Com és sabut, Roca va protagonitzar un nou vendaval amb Pujol, durant tres mesos de tardor d'infart. En el congrés de CDC del mes d'octubre, Pujol va decidir també deixar la plaça de secretari general vacant, a l'expectativa d'esdeveniments. La porta, tot i la tensió viscuda, va tornar a quedar entreoberta. El 31 de gener de l'any següent, Roca va tornar. Però aquesta vegada, va ser un retorn indecís, vacil·lant. Aquell dia, camí de l'hotel Bellaterra on estava reunit el consell nacional de CDC, Roca portava preparats dos discursos, el de l'adéu definitiu i el del retorn sense gaire convenciment. Va fer el segon. Minuts abans d'entrar a la sala, Josep Caminal, avui lluny de la política, l'havia convençut.

El resultat ha estat el que ja sabem. Des de 1992 fins avui Miquel Roca ha continuat formalment amb el càrrec de secretari general, però mai no ha recuperat les prerrogatives ni el protagonisme polític que havia tingut anteriorment. Amb un poder limitat, ha intentat en va continuar com a segon de CDC. Pujol ha anat intervenint cada cop més en la vida interna del partit, mentre que paral·lelament Roca ha vist com en la foto de número dos de la coalició apareixia una nova cara que li disputava desacomplexadament la posició de delfí. Ja que no ho podia fer ell, Roca hauria celebrat que Pujol moderés o controlés l'ascens de Duran i Lleida, però no ha estat així.

A més, des de 1993 Pujol ha esdevingut l'interlocutor únic de CiU a Madrid. L'"ara decidirem", el lema més desitjat del roquisme, l'ha acabat administrant personalment Pujol. Per Roca només quedava concretar la lletra petita dels acords que signaven Pujol i González a la Moncloa. Davant d'això, l'única sortida mínimament viable de Roca per recuperar protagonisme era intentar assolir l'alcaldia de Barcelona. Una opció arriscada que en la primera volta no ha pogut aconseguir i encara no s'ha decidit si n'hi haurà una segona.

De moment, Miquel Roca ha decidit deixar de ser comaquinista, juntament amb Jordi Pujol, del tren de CDC i passar a seure a l'últim vagó. Ho ha fet discretament, sense fer massa soroll. Des d'aquesta distància, decidirà si baixa definitivament del tren o es queda, a l'espera que la travessia li sigui més propícia. El neguiteja però que per la mateixa via, a poca distància, ve un altre tren, amb Duran i Lleida com a maquinista, que cada dia va a més velocitat i amb més passatgers.